

SKRYTÝ MODLITEBNÍ ŽIVOT

Krev křesťanského života

David Martin MacIntyre

TRITON

TRITON
Praha / Kroměříž

David Martin MacIntyre

SKRYTÝ MODLITEBNÍ ŽIVOT

Krev křesťanského života

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

MacIntyre, David Martin

[Hidden life of prayer. Česky]

Skrytý modlitební život : krev křesťanského života / David Martin MacIntyre ; z anglického originálu The hidden life of prayer: The life-blood of the Christians... přeložil Václav Petr. -- Vydání první. -- V Praze : Stanislav Juhaňák - Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-223-7

27-534.3 * 27-584.5 * 2-587.7 * 27-184 * 27-726.6 * 929-058.1

- křesťanská modlitba
- duchovní cesta
- duchovní zkušenosti
- Bůh a člověk
- křesťané -- 4.-19. století
- osobnosti -- 4.-19. století
- populárně-naučné publikace
- citáty

27-5 - Liturgie. Křesťanské umění a symbolika. Duchovní život [5]

SKRYTÝ MODLITEBNÍ ŽIVOT

Krev křesťanského života

David Martin MacIntyre

David Martin MacIntyre
SKRYTÝ MODLITEBNÍ ŽIVOT
Krev křesťanského života

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2017
Translation © Václav Petr, 2017
Cover © Renata Brtnická, 2017

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-223-7

*Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku,
zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci,
který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí,
co je skryto, ti odplatí.*

MATOUŠ (6,6)

ŽIVOTOPISNÝ PROLOG

Je vskutku nezbytné doprovodit nové vydání *Skrytého modlitebního života* životopisným prologem. Koho jiného označit za muže modlitby, ne-li autora této knihy, ctihodného Davida M M'Intyra, jenž se již dočkal nebeské korunovace? Vždyť svůj život prožil před tváří Boží! Byli bychom však na omylu, pokud bychom jej považovali za člověka pohybujícího se v tak vysokých sférách, že by byl na tomto světě neupotřebitelný. M'Intyre představoval mystika praktického. Podobně jako Mojžíš, i on sestoupil z hory, na níž rozmlouval s Bohem, a se zářící tváří, obdařen božskou mocí, se stal velkým vůdcem zástupů.

Jeho narození a znovuzrození

Autor této a mnoha dalších knih se narodil jako syn faráře ve vesničce Monikie ve skotském hrabství Angus v roce 1859. O svém raném dětství sám říká: „Vyrůstal jsem v křesťanské domácnosti – jako obyčejné dítě, jež mělo přiměřený smysl pro to, co se má a nemá, a nedopouštělo se přílišných prohřešků. Nevzdálil jsem se z ‚ovčince Božího‘, a přesto jsem si byl často až bolestně vědom toho, že jsem do království Boží lásky ještě nevstoupil.“

Již záhy zasvětil život hledání Boha, aby v letech příštích pochopil, že Bůh hledá jeho. Kýžený cíl nebyl nikterak vzdálený, neboť jako světelný paprsek se mu

již záhy vpálila do vědomí pasáž: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ Něžné chlapcovo srdce se od té chvíle neodvolatelně oddalo Pánu.

„Neprodleně, aniž bych váhal byť i jen na okamžik, jsem svou duši svěřil Kristu a dosáhl klidu a pokoje. Od té doby jsem nikdy nepochyboval o tom, že Pán jedná v mém zájmu. Navenek prakticky žádný rozdíl nenastal, ale změna, k níž došlo v mém nitru, byla obrovská. Začal jsem se ze svého Boha Spasitele radovat a pocít útěchy, který mi ona šťastná chvíle přinesla, mě již nikdy neopustil. Navzdory tomu, že s lítostí vzpomínám na častá zklamání, jimiž jsem bezpochyby zraňoval Vykupitelovo srdce, po většinu života mi byl Bůh radostí a štěstím. S důvěrou očekávám, že nepromarním ani vteřinu jara své první lásky a dočkám se věčného léta.“

Počátky studia

Centrem jeho akademické kariéry byl Edinburgh. Ještě za studentských let se stal pod vedením dr. Kelmana, otce proslulého kazatele z edinburského kostela sv. Jiří, misionářem kostela sv. Jana v Leithu, severním obvodu Edinburghu. M'Intyre pak získával krátké zkušenosti na různých místech – v Dundee, ve Willesden a v londýnské Drury Lane, aby mu posléze bylo svěřeno vedení misie v Anglii, známé jako English Presbyterian Extension Church a působící v College Parku v Kensal Rise na severozápadě Londýna. Dva roky svědomité práce rychle uplynuly a zapálený student se vrátil do Edinburghu, aby tam dokončil teologická studia.

Rozrůstající se sbor na mladého misionáře nicméně nezapomněl. Během jeho pobytu v Edinburghu se londýnská presbyteriánská rada starších rozhodla udělit misii v College Parku status regulérního církevního sboru pod vedením prozatímního kazatele a hodlala tuto funkci svěřit M'Intyrovi. Snem mladého muže byla venkovská farnost, ukázalo se však, že osud mu určil něco jiného. Delegace, jež za ním přišla a představila se jako „skupinka mužů, jejichž srdcí se dotkl Pán“, jej dojala. Tím se započala jeho profesionální kariéra. David M'Intyre byl ordinován na kněze v kostele College Park Church v Londýně v roce 1886.

Kazatelská činnost

Plných pět let zůstal v Londýně. Teprve v roce 1891 byl povolán stát se kolegou a následovníkem ctihodného dr. Andrewa A. Bonara, jehož vliv tehdy dosahoval zenitu. Finniestonský kostel fungoval jako pářeniště evangelismu. Posílen touhou svého srdce se kazatel-učedník David M'Intyre rozhodl nabídku přijmout. Učinil tak pod tlakem okolností a vševědoucí prozřetelnosti Boha, jemuž již dříve bezvýhradně zasvětil celý život.

M'Intyrovo a Bonarovo partnerství trvalo krátce, zhruba patnáct měsíců. Přervalo je úmrtí staršího kazatele. Život se však neměří časem. Toto období zanechalo v mysli a duši mladšího muže hluboké dojmy. Zůstal ve svém výjimečném stádečku jediným pastýřem, pevně rozhodnutým kráčet v požeňnaných šlépějích milovaného kolegy.

Téměř dva roky po smutném odchodu Andrewa A. Bonara se David M'Intyre oženil se třetí dcerou svého zesnulého kolegy, Jane Christian Bonarovou. Spojení těchto dvou lidí se šťastně osvědčilo. „Pro mne,“ pravil o manželce v její přítomnosti při oslavě jubilea, „je andělem Božím.“ Sdílela s ním život až do konce a přežila jej asi o dva roky.

Jako jediný kněz finniestonského kostela se M'Intyre vypracoval v ideálního pastora a pověstného kazatele. Nikdy z něho nevyrostl výtečný řečník či veřejná celebrita. Na tuto dráhu se vlastně ani nepokusil vydat. Hodnoty spatřoval v něčem jiném. Důraz kladl na zbožný výklad živoucího Slova. Čerpal vždy ze zdrojů hlubokých, zásobovaných svěží vodou. Přednášel tiše, dokonce s monotónní intonací, avšak přesvědčoval zřejmou upřímností mysli a ducha. Vytříbeným obsahem projevu cílil k jádru věci a uspěl tam, kde jiní, obratnější a květnatější řečníci selhávali. Jeho kazatelská činnost ve finniestonském kostele, Bohem převelice pozeňaná, pokračovala od roku 1891 až do roku 1915, kdy se, stejně jako jeho vynikající kolega, reverend William Simpson, MA, stal kazatelem emeritním.

Rektorem biblického institutu v Glasgow

Ještě za svého působení ve Finniestonu přijal dr. M'Intyre v roce 1913 nabídku vedení Glasgowského biblického institutu (Glasgow Bible Training Institute) a nahradil ve funkci rektora dosavadního Johna Andersona. Ukázalo se, že je nemožné zvládnout beze zbytku oba úřady najednou, a tak v roce 1915 přijal titul čestného

hlavního kazatele ve Finniestonu a veškeré své síly napřel do vzdělávání a výcviku studentů pro domácí i zahraniční misijní činnost. Této práce se dr. M'Intyre zhostil více než znamenitě.

Během doby, kdy zastával úřad rektora, absolvovala tuto vysokou školu více než tisícovka studentů. Většina z nich mířila do zahraničních misí. Osobně jsem se s panem rektorem seznámil tak, že mi nabídl místo externího lektora v oboru biblické a systematické teologie. Bylo to asi pět let předtím, než jsem pod jeho vedením ukončil nejvyšší vzdělání. Dr. M'Intyre byl ideálním vedoucím pedagogického sboru.

Své kolegy neustále ubezpečoval, jak je jim za jejich spolupráci neobyčejně zavázán. Stěží nám dal kdy najevo, jak moc jsme zavázáni my jemu. Měl rád svůj šálek čaje o jedenácté, a když jsem jako lektor pracovně zavítal do Institutu, vybízel mě, abych mu dělal společnost. Tehdy jsem měl příležitost ocenit jeho decentní smysl pro humor. Byl to nejsympatičtější člověk, jakého jsem kdy potkal. Jeho nejčastější věta zněla: „To je mi ale líto.“ Studenti jej milovali. Pečoval o všechny jako otec. Možná je rozmazloval, ale jeho neobyčejnou velkorysost jsme nemohli neobdivovat a neobhajovat.

Výročí jeho kazatelské činnosti

Kazatelské jubileum ctihodného reverenda Davida M M'Intyra, DD, se slavilo ve finniestonském kostele v květnu roku 1936. Byla to velká sláva, panovala atmosféra prosycená radostí a díkůvzdáním.

Sešli se tu přátelé ze širokého okolí, aby mu vzdali zasloužený hold. Nejctihodnější lord Maclay, PC, LLD., JP, mu jménem celého shromáždění, světa viditelného i neviditelného, věnoval šek na 500 liber šterlinků. Poté byla přečtena prostá nevyumělkovaná řeč, jejíž text by se dal zasadit do zlata. Obsahovala i následující památnou pasáž:

S radostí musíme konstatovat, že jste svým kazatelským vlivem značně přesáhl hranice milovaného Finniestonu. Ve všech církevních sborech jste vysoce ceněn jako Bohem stvrzený evangelista, jako učenec a teolog znalý ústředních pravd Božích, jako organizátor modlitebních kroužků mezi lidem Božím a jako spisovatel, jehož užitečné knihy zaujaly široký okruh čtenářů, za což vám glasgowský senát s hrdostí a uspokojením udělil titul doktora teologie.

Onoho večera byla vyřčena řada čestných uznání. Pokorný oslavenec pak přednesl pamětihodnou řeč, v níž odhalil podrobnosti ze svého života a prozradil obecně známé i neznámé rysy svého charakteru. Chválou ostatních ani trochu nešetřil. Nejdokjemněji zapůsobil závěrečnými slovy: „Má kazatelská činnost se nyní musí chýlit ke konci. Vstoupil jsem do sféry, jež se dotýká hraničního přechodu do Královny země, v níž se, jak nás upozorňuje John Bunyan, neustále obnovuje smlouva mezi Nevěstou a Ženichem. Je to smlouva nezištné milosti, neboť spasení nejsme skrze spravedlivou práci, kterou jsme vykonali, nýbrž skrze Jeho

milosrdenství. Spoléhám na Jeho slovo a Jeho dokonané dílo.”

Dr. M'Intyre – člověk

Kazatelské jubileum se slavilo v roce 1936. Dr. M'Intyre se odebral na slávu Boží 8. března 1938. Posel, který jej povolal, o sobě dával již delší dobu vědět. Zdraví dr. M'Intyry bylo zřetelně chatrné, dostavovaly se těžké záchvaty bronchitidy. Přesto se mužně chopil opratí a řídil své záležitosti až do samotného konce. Přál si zemřít ve službě.

Vždycky zachovával klid a vyrovnanost. Jen jedinkrát jsem jej zažil rozrušeného: ve chvíli, kdy mu řekli, že by měl zvážit odchod do důchodu, a kdy hrozilo, že by musel veškerou práci ukončit. Na tomto muži byla na první pohled patrná především jeho pracovní nezdolnost a neúnavnost. Absurdnost této jeho stránky bila do očí, když ostatní začal upozorňovat, aby byli opatrní a více odpočívali. Bible se mu stala farností, kterou procházel křížem krážem uctivým učeným krokem. Měl mimořádný smysl pro detail, vybaven spíše myslí analytickou než syntetickou, vzácné nadání duchovního vhledu a téměř tajuplnou schopnost vystihnout lidskou povahu.

Navzdory svým slušným vlohám pro funkci řídicího pracovníka a schopného obchodníka spatřoval skutečné hodnoty jinde, ne v tomto světě. Byl loajálním duchovním, nikoli klerikem. Jako neohrožený teolog spolehlivě a neochvějně hájil základy evangelikalismu, ne však zpátečnictví či tmářství. Z doktrinálního hlediska

je možné dr. M'Intyra považovat za pokrokového konzervativce, ale nedal by se zařadit do žádné teologické škatulky. Jeho konkrétním učením byl komplexní Nový zákon jako takový. Není ani třeba dodávat, že zřetelně vyčníval jako muž žijící modlitbou. Chodil s Bohem a rozmlouval s Bohem.

Jako spisovatel po sobě zanechal rozsáhlé dílo. Sám byl náruživým čtenářem, v podstatě milovníkem knih. Jeho osobní příspěvek k biblické a devocionální literatuře nepřestáváme obdivovat. Kromě svěžích dopisů z mnoha zemí, o nichž dr. M'Intyre tak laskavě psal, udržují jeho jméno ve známosti jeho četné knihy, jejichž mystický duch dodnes mocně působí na tisíce vděčných čtenářů.¹